

VELL PELEGRÍ, JO VAIG FENT VIA...

La celebració de Tots Sants ens arriba quan la natura s'enfosqueix. Aquesta festa deriva de la festa celta dels morts, anomenada Samain. Per als celtes, l'any estava dividit en dos períodes: temps clar i temps fosc. Els dies del Samain obrien el període d'obscuritat. A les acaba lles del segle X es va afegir a aquesta festa la dels Fidels Difunts. Es respirava: Vaig veure que hi havia una multitud que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de totes les nacions, tribus, pobles i llengües. Estaven drets davant el trono i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i proclamaven amb veu forta: -La salvació ve del nostre Déu, que seu al trono, i de l'Anyell (Ap. 7,9-10).

Havent assaborit les dues festes em deman: Quins són avui els nostres referents? Una mestre em digué que feta aquesta pregunta als seus alumnes, li van respondre: En Messi, perquè té un xalet molt gros i perquè és ben seu tot el que té. Fa molts de gols. Els temps canvien. Quan era un infant llegíem vides de santes i sants i admiràvem a qui s'entregava als altres: al Padre Damián, perquè morí leprós ajudant als leprosos. A St. Joan Bosco, perquè es desfeia creant una família per infants i joves que vivien al carrer.

Dia 1 i dia 2 d'aquest mes, molts hem anat a visitar el cementeri. El nostre pas per aquest lloc on hi descobrim les nostres arrels, ens convida a ser humils i esperançats. Som pols però el nostre hàlit interior espera la resurrecció: Senyor, qui podrà estar a casa vostra? El qui obra honradament i practica la justícia, diu la veritat tal com la pensa; quan parla no escampa calúmnies, mai no fa mal al proïsme, ni carrega a ningú res infamant (Sl 14).

Honorem a tantes persones que ens regalen: netedat de cor, honradesa, veritat, delicadesa,... Desitgem imitar-les. No convertim aquests dies, en dies de fer por, de fanals i calaveres. Siguin, més bé, dies de silenci, reflexió i pregària.

Davant l'experiència de la mort i de la santedat: canviem escales de valors, res del que posseïm és més important que estimar-nos, ser amants de la veritat i descobrir Déu! No són la llarga vida o el nombre d'anys que dona la mesura d'una vellesa honorable. El seny de l'home val tant com els cabells blancs (Sa 4, 7-8).

Els videojocs violents fan creure que evitar o provocar la mort és qüestió de pura habilitat i no té efectes irreversibles. En canvi, la mort d'una persona estimada ens desperta emocions intenses. Resem pels difunts. Que el nostre amor i pregària els obri a l'abraçada definitiva de l'amor de Déu.

Preguem: "Vell pelegrí, jo vaig fent via com foraster arreu del món. Però estic segur que a l'altra vida m'acollirà Déu pia dós. Me'n vaig allà a veure el Pare cansat el cos de caminar. Al capdavant de la jornada lloc de repòs penso trobar".